

Драган Бошковић

ПОЛУИГРЕ

ПОЛУПРИЧА ЈЕДИНА

по Л. Андрејеви

И даље љут на себе због неопраног посуђа, шутних каменчић и он одлете, елипсу у мојој глави остављајући, исту какву на лицу уреже јутро док прелази у дан. Наћох се у познатој соби различитих зидова, и обрадовах се висибабам у високој чаши, постављених поред стоног календара заборављене године; пронашавши празно место постадох свестан мраморног Асклепијевог попрсја, налакћеног на сто који нас је раздвајао, како радознало гледа у мене. Да ли сам га поздравио не знам, не знам да ли сам направио гримасу, али сигурно је да сам једва обуздао жељу да загрлим ту драгу јединку. Користили сте лекове? Не, нисам... заиста нисам могао да се уздржим а да не истресем сав јед на мирне пецароше који су извлачили из реке пивске боце пуне муља, нити да престанем да уплићем језик у приче о пернатим гмизавцима, и нисам хтео свима у инат да везујем пертле на патикама. Колико често? Иако сам чврсто решио да не проговарам ни једну једину реч, ни најмању речцу, опет сам урлао, анатемисао и праштао истовремено, бележио бројеве телефона на папирима од којих сам касније правио авионе и бацао их да би нам донели кишу и торте од банана. Да ли сте приметили извесне

промене? Већ има три године како пишем роман о троугаоној соби са 72 свеће у којој се скупљају тврдокрилци, велики и мали, о замазаном посућу и Ани Андрејевој која често пада у болесне депресије. Хвала вам, и кренух тешко ноге вукући, гужвајући у руци рецепте за подношење других и себе, умирујући се у разговору са Николом светим који је ишао са моје десне стране. Никола, рекох му, сада ми је тако тешко овде у грудима, ево овде; хајде мало да летимо. Као и обично, Никола ме је разумео, и тада полетесмо – прво он па ја.

ПОЛУМОЛИТВА ДРУГА

Сћарцу на дар

За тебе реч неизречена
ћутањем окречених келија
– благо келијама тим.
За тебе слаткопојаца напев преобилни
протеклих имена глас уклесан на камен-међашима
сакривених у зеленим травама
– благо травама тим.
За тебе црвеним мастилом
ишибани дланови папира
мошти у грудима, мошти у времену
ова милореч језиком извајана
пред коју бацамо бисерје
ова милореч језиком избајана
од које трне ми рука
и звоне празне цркве
невиђене
свевиђене
теби на дар.

ПОЛУИГРА ПЕТА

Јророка Јоне

Кроз отворена уста солитера
– једним оком је намигивао
умирујући нас –
прозборише соба, креч и дим:
Добродошли.
Добродошли.
Уђосмо, сретосмо Јону старозаветног
безбрижног и ужурбаног,
како се шепури са јасеновим штапом
у руци

поред ташне препуне пророчких текстова
и на столу положене испељаре
са две запаљене цигарете вечерњих
образиља.

Овај апокалиптични приказ је с времена
на време узнемиравало подрхтавање желуца
немани од цигле, који се у лифту,
уз одјек подземни и једноличне бас деонице
спуштао до дна подсвести.

Пар часова касније, не плативши станарину
отишао је Јона да чардак-граду пророкује
пропаст без одгонетке. Видели су га и како
је изашао ван зидина метрополе, наредио
сунцобрану да се у трен разлиста
у његову хладовину немирно легао,
и чекао да види огањ са неба, казну
непослушнима, размишљајући како стварност
воли симетрију и лажне анахронизме.

ПОЛУИГРА ШЕСТА

Нервозна муза

После више узалудних покушаја
дозвах Еутерпу, секретарицу лирике
– фину даму млађих година –
и зажелех да је надахнем
диктирајући јој стихове:

*И ево твој лисћа њресиварној усуд
и ево мекојућ рефлекса рудној
јасиис кужној руб милодарја будној
ирансцедентно сад левииира уз суд.*

Разрогачених очију гледала је у мене
осетљива на усиљеност језика и риме
покушавајући руком да сакрије браду
која јој је све видније дрхтала.

*Зрно бројанице усћукну фоном
с елийсе јад убојницом узроди
иетсйо уићвара и сисџем се сроди
у освићнуић ирнолисћ усийић збоном.*

„Ово је превише“, узвикнула је бесно
покушила у своју ташницу шарене папире
и слутећи варку наталног хороскопа
и слутећи варку наталног хороскопа
у салту унапред излетела кроз прозор.
Био је 20. 10. 1996.

ПОЛУИГРА СЕДМА

Брзи рефлекси

Буба шбабе су љрајиле неки лучни им лабиринти по собама мојих маштања
– изваљен на кревету, нашао сам исту реченицу и код Томаса Пинчона схватајући да је оригиналност само питање брзих рефлекса. Ипак, одлучих да наставим писање стихова и тако ограничим будуће скрибомане за још један садржај. Да бих будућност мало више оптеретио и осигурао сопствену супериорност поновићу ове редове још једном: *Буба шбабе су љрајиле неки лични им лабиринти по собама мојих маштања* – изваљен на кревету, нашао сам исту реченицу и код Томаса Пинчона, схватајући да је оригиналност само питање брзих рефлекса. Ипак, одлучих да наставим писање стихова и тако ограничим будуће скрибомане за још један садржај. Да бих будућност... На овом месту, преузимајући одговорност за прерано скончање песме, компшија ме је позвао да доскочимо једном „ВРАНЦУ“. Све то беше уз веселе женске вокале reggae звука са Јамајке.

ПОЛУИГРА ОСМА

Иродово колело

Видела сам га док је трговцима,
као иловача црвеним у лицу,
гурао хмељ у уста,
да све што кажу као пиво потече.
Видела сам на бакрорезу његовог лица
помало злурадо око
што је испијало претпоследње вече
државног празника.
Видео сам га у претходници за топли оброк
лексички неодређено зготовљен.
Видео сам га како је са главом на послужавнику
пришао једном столу: лице јој се укочило
као да је прогутала жабу.

Тада посегнух за дуплом водком.
Видела сам како га је чаша пољубила.
После су га придржали док је излазио
из мог видокруга. Исте вечери завршио је свој век,
бунцајући да није крив за крв праведникову.